

ARXIU / RAFA GIL

El PSPV s'enfila cap al congrés que celebra del 22 al 24 de setembre amb un ampli ventall de candidats i els moviments frenètics de les famílies del partit, en crisi constant des de fa cinc anys. Però també amb la impressió que el resultat és més imprevisible i obert que mai.

La matinada de diumenge 19 de setembre de 1999, Joan Ignasi Pla era elegit secretari general del Partit Socialista del País Valencià (PSPV) en un congrés en què alguns dels assistents havien trencat el carnet del partit, molts altres havien cridat i plorat i que, finalment, abandonaren més de la meitat dels delegats. Era la representació més dolorosa de la crisi permanent en què estan immersos els socialistes valencians des de fa cinc anys i també la demostració més evident de les desavinences cada vegada més profundes entre les múltiples i erràtiques famílies d'aquest partit. Un any després, el PSPV s'aproxima a un nou congrés, que tindrà lloc a Alacant del 22 al 24 de setembre enmig

d'un ambient d'enrocament de candidats i de profundes incerteses. Des de dins del partit, asseguren que el resultat del congrés és més imprevisible que mai. Hi ha moviments dels mateixos actors que comanden el partit des de fa vint anys, però també la impressió que molts delegats se senten cada volta menys lligats als candidats i que el primer dia del congrés, quan s'han de presentar els aspirants a secretari general, pot haver-hi "sorpreses".

A l'hora de tancar l'edició d'aquest setmanari, s'havien presentat sis candidats a encapçalar el partit (vegeu gràfic a la pàgina del costat) i totes les famílies negocien frenèticament pactes amb totes les combinacions possibles. Els ciscaristes, que van coman-

dar amb mà de ferro el partit mentre Ciprià Ciscar va ser secretari d'organització del PSOE i que conserven encara bona part del suport dins del PSPV, no han presentat cap candidat i negocien amb alguns d'ells mentre l'ex-president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma, ha pres un paper protagonista per buscar un candidat de consens dins del bloc majoritari del partit, l'aliança que des de fa més de dos anys mantenen intermitentment els renovadors i els lermistes. El nom que més apareix per posar-se al davant d'aquesta *entente* és el de Ximo Puig, alcalde de Morella, encara que el poc interès del mateix Puig és un dels principals esculls per aquesta candidatura renovadora única que trencaria

CATÀLEG PROVISIONAL DE FAMÍLIES I CANDIDATS

CANDIDATS FAMÍLIES

José Luis Ábalos. Secretari comarcal de València ciutat, va ser el portaveu de la delegació majoritària del PSPV en el darrer congrés del PSOE. Ha de competir amb Pla per aconseguir el suport dels renovadors.

Joan Ignasi Pla. Va encapçal·lar el partit 48 hores. L'octubre del 99 era elegit secretari general, però l'executiva federal el va fer dimitir immediatament. Intenta també aconseguir el vot renovador. Compta amb suports entre els lermistes.

Amador Garcia. Candidat de Nou Impuls, una plataforma que vol traslladar mimèticament al País Valencià la fórmula que va dur Rodríguez Zapatero a la secretaria general del PSOE. No té suport orgànic.

Francesc Baixauli. Molt pròxim a Antoni Asunción, l'ex-alcalde de Silla va ser el primer a presentar la candidatura, encara que no compta amb el suport "oficial" del Moviment pel Canvi.

Josep Bresó. També membre del Moviment pel Canvi, el tinent d'alcalde de Torrent (l'Horta Sud) sí que compta amb el suport majoritari dins el corrent. No està mal vist pels ciscaristes, molt forts també a l'Horta Sud.

Andrés Perelló. És el candidat d'Esquerra Socialista. Té poques possibilitats d'èxit. És l'únic dels sis candidats que és diputat a les Corts Valencianes i, a més, és bon orador.

Espai Obert. Denominació que aixopluga els seguidors de Ciprià Ciscar, totpoderós al PSPV mentre va ser secretari d'organització del PSOE. No han presentat cap candidat però tenen moltes possibilitats de determinar el resultat del congrés.

Renovadors. Coneguts també com "ex-romeristes", són ara com ara el corrent majoritari dins del partit, encara que si no aconsegueixen una candidatura unitària poden veure com a secretari general algú que no siga d'aquest corrent.

Lermistes. Majoritaris al PSPV fins l'any 1997, han perdut força per les fugues a les files ciscaristes dels qui són coneguts com "la garrofera". Malgrat tot, mantenen una quota important del partit, i des de fa un temps estan aliats amb els renovadors.

Moviment pel Canvi. Agrupa els seguidors d'Antoni Asunción, ara retirat de la primera fila. Tenen Baixauli i Bresó, dos dels seus més destacats representants, com a candidats.

G-4. Grup de quatre alcaldes de grans municipis de l'Horta Sud que han creat el seu propi grup dins del partit. De moment, no han decidit donar suport a cap dels candidats. Tenen prou força al "cinturó roig" de València.

Esquerra Socialista. El més històric, cohesionat i minoritari sector del PSPV. És l'únic corrent organitzat dins el partit i és considerat l'ala esquerra.

INFORMACIÓ: MIQUEL CALVET

l'actual disgregació entre Joan Ignasi Pla i José Luis Ábalos. També les altres famílies prenen posicions, com el Moviment pel Canvi dels seguidors d'Antoni Asunción, aliat de la renovació de Joan Romero l'any 1997, però distanciat d'aquest corrent des de fa temps i ara amb dos candidats, Francesc Baixauli i Josep Bresó, encara que aquest últim és qui compta amb més suport dins aquest sector. Les indecisions, tanmateix, són més evidents que mai. La major part dels delegats de les comarques de Castelló i molts d'Alacant encara no han donat suport a ningú i el G-4, plataforma encapçalada per quatre joves alcaldes de l'Horta Sud, no s'ha definit.

Les incògnites es resoldran en els dies que queden fins que comence el congrés i en el mateix conclave. El nou sistema d'elecció del secretari general, que els delegats hauran de decidir en el mateix congrés i que probablement serà el mateix que es va uti-

litzar a Madrid el juliol passat, pot posar fi als hàbits caïnites i les llargues nits congressuals que han caracteritzat fins ara els congressos socialistes, en els quals s'elegia alhora el secretari general i tota l'executiva en una llista tancada. Ara, els candidats que vulguen presentar-se hauran d'obtenir l'aval de quaranta delegats, cosa que reduirà el nombre d'aspirants a ser secretari general. Els qui hagen passat aquest garbell hauran d'exposar el programa als delegats, que després votaran qui és el secretari general. L'elegit dissenyarà una executiva que haurà de ser votada pels quatre-cents delegats al IX Congrés del PSPV. Aquest procés va permetre a Madrid que un home com José Luis Rodríguez Zapatero guanyara José Bono, que comptava amb el suport de pràcticament tot l'aparell del partit. La victòria de Zapatero marcarà decisivament el congrés dels socialistes valencians, segons molts membres del partit, que conside-

ren que ha donat aires de llibertat als participants. Els capistosos del PSOE, a més, poden intervenir directament per canalitzar el procés, però la seua actuació seria en tot cas més sibil·lina que la de l'anterior executiva federal. Fins el moment, les interferències de Madrid en el procés han estat poques.

Els qui voten per elegir els delegats als pobles són en bona mesura els mateixos que fa quinze anys, educats en l'estructura familiar-territorial històrica del PSPV, però el vot és secret i molts delegats han optat per no donar suport explícit a cap dels candidats, que mantenen una lluita que és, de moment, molt menys visceral que les que es van produir en els darrers congressos. A més, s'ha estès la sensació entre els socialistes valencians que ara és l'última oportunitat en molts anys per redreçar el rumb d'un partit desconcertat des de fa temps.

Miquel Calvet